

Vzpomínky

Ladislav Hejdánek

jedná se o část původního dokumentu:

[2001](#)

- ♦ myšlenkový deník – záznam, česky, vznik: 13. 12. 2001
- ♦ philosophical diary – record, Czech, origin: 13. 12. 2001

Vzpomínky

Pomáhal jsem stěhovat knihovnu Ústavu TGM dvakrát. Když se po válce podařilo dát knihovnu dohromady (většina knih byla v Univerzitní knihovně a poměrně slušně válku přežila, pokud vím), byla umístěna v nějakém uvolněném domě s byty, nevím přesně kde). Odtud se měla stěhovat, a to do tzv. Kramářovy vily (nad Klárovem, proti Chotkovým sadům). A při tomto stěhování jsem už pomáhal; jako student jsem ještě s dalšími kolegy knihy prozatímně umísťoval na dřevěné police, které byly postaveny v dosti velkých místnostech vily. Pamatuji se na dr. Štemberu, který tam také byl (snad si to nepletu s druhým stěhováním, ale možné je, že při prvním ještě nepomáhal), a ovšem na redaktora Chába, který snad pomáhal stěhovat jak při prvním stěhování do Kramářovy vily, tak – to už určitě - při druhém, totiž z této vily do budovy bývalé banky naproti Národnímu divadlu, kde potom sídlilo presidium Československé akademie věd. Při druhém stěhování pomáhala také studentka Kloudová, sestřenice mé známé z AY, Jany Kloudové (křestní jméno se už nepamatuji). Už nevím, kdo mi řekl, zda bych nepomohl, možná to byl Patočka, který mne již předtím pozval do svého soukromého semináře (konal se u něho doma, v Hošťálkově ulici, ještě dokud bydlel s rodinou nahoře v podkroví); s Kozákem jsem se v té době ještě moc neznal; ovšem Štembera byl jeho doktorandem, tak je možné, že na to druhé stěhování už zval i Kozák. Byla to ostatně pro mne příležitost si vydělat pár korun; ostatně jako pro Chába (po likvidaci Národního osvobození přišel o práci). A tak mi napadá, že i Cháb tam byl až při druhém stěhování, to bylo už po únoru 1948, po zrušení Národního osvobození a když byl Cháb ergo bez práce. Pamatuji se také na Němku-knihovnici, která v Ústavu pracovala už před válkou; jméno si už nevzpomínám. Vzpomínám na ni, byla mi dost nakloněna, často se mnou zaváděla hovor. Ostrčila a Navrátila jsem tehdy (poprvé) viděl jen několikrát a jen náhodně. Při prvním stěhování jsme knihy rozbalovali a dávali do regálů, při druhém zase vybírali z regálů a dávali buď do jakýchsi „nosítek“ (to šlo rychleji) anebo také balili. Pak jsme ještě nějaký čas zase balíky rozbalovali už na Národní třídě. Vlastně si ani přesně nevzpomínám, v kterých to bylo letech a měsících. Ústav TGM byl posléze zrušen, ale to už jsem byl na vojně, a když jsem se vrátil, nebylo možno zjistit, kde vlastně knihy jsou. Patočka mi ještě před vojnou říkal o jedné knize z Rádlovy knihovny (filosofickou část Rádlovy knihovny totiž také převzal Ústav TGM), kde byly prý zajímavé Rádlovy poznámky tužkou na okraji k problému pravdy); když jsem se vrátil z vojny a chtěl se na tu knihu konečně podívat, nebylo už možno zjistit, kde je. Navrátil předal všechno bez protokolu a byl za to odměněn tím, že byl jmenován ředitelem Státní lékařské knihovny. Když jsem se vrátil z vojny, nemohl jsem opět sehnat žádné zaměstnání, a byl jsem se jednou zeptat také v Lékařské knihovně. Mluvil jsem s Navrátilem, ten si vyžádal čas a po týdnu mi řekl, že se na mne vyptával Patočka a ten že prý řekl, že jsem difilní člověk. A tak mne nevzal. Potom jsem však měl velmi často v Lékařské knihovně co dělat a dost často jsem se buď náhodou nebo dokonce pracovně setkával i s Navrátilem. Stal jsem se také členem jakéhosi výboru pro dokumentaci ve zdravotnictví (to už jsem pracoval u Rašky v Ústavu epidemiologie a mikrobiologie, ten mne tam prosadil, rozumí se v době, kdy jsem u něho byl ještě v milosti).

(Písek, 011213-1.)